

KAPITOLA JAZYKOVÉ PROSTŘEDKY LITERÁRNÍHO DÍLA

Dokončení z minula:

Na přenášení významu je založen i symbol a alegorie.

Symbol – obecně znázornění abstraktního pojmu konkrétním předmětem; ve společnosti je užití symbolu často zautomatizované, vybaví se nám jen 1 význam (srdce = láska, holubice = mír, vlajka = znak státní suverenity, prsten = věrnost);

v umění a literatuře má básnický symbol **mnoho významů**, vybaví se nám jich více, opět všechny „jsou správné“; např. umělecký směr symbolismus – básník Otokar Březina má báseň Tys nešla – nevíme, ke komu se obrací – „ona“ je žena? Láska? Inspirace? Životní radost? – text básně neodporuje žádnému z výkladů, všechny jsou možné.

Někdy se symbol chápe jako předstupeň či méně rozvinutá forma alegorie.

Alegorie – též jinotaj; způsob nepřímého zobrazení věcí či myšlenek, které z nějakého důvodu nemají či nesmějí být vyjádřeny přímo.

Příklady: vyjádření abstraktních představ, vlastností, pomocí personifikace – postavy Spravedlnosti (sedí na soudních budovách), Lásky, Mámení (Komenského Labyrint) apod.

Může jít i o celý příběh s alegorickým významem – příběh má doslovný význam a význam skrytý, přenesený. Alegorie bývá průhlednější než symbol. Někdy se užívá z cenzurních důvodů (prvotní význam textu je neškodný, ten druhotný nelze dokázat); př. alegorická skladba Svatopluka Čecha Slávie – na lodi vypukne vzpoura lodníků, cestovatelé-Slovani se sjednotí pod slovanským vůdcem a zabrání krveprolití, vyřeší situaci, šťastný konec. Doslovný význam: dobrodružný příběh z plavby po moři, přenesený význam:

obraz uspořádání Evropy, v níž jsou Slované velkou pozitivní silou, měli by držet spolu, potom dokáží vzdorovat všem nesnázím.

Syntaktické prostředky uměleckého jazyka

Syntax (skladba) zjišťuje, jak se spojují znaky ve větší celky – věty. Z tohoto hlediska jde o syntax jako součást gramatiky. V uměleckém jazyce se však uplatňují některé zvláštnosti při kombinování znaků, které stojí nad gramatickou normou – těmi se budeme zabývat.

Vztah uměleckého jazyka ke gramatické normě: odchylky od normy se dříve považovaly buď za tzv. básnickou licenci, nebo přímo za chyby; dnes mluvíme o odchylnkách – mívají v uměleckém textu určitou funkci, přinášejí estetickou kvalitu.

Odchylka od gramatické normy se nazývá **enallagé** (je to stylistická figura). Mezi odchylky patří:

Anakolut = vybočení (vyšnutí) z vazby; odchylka od pravidelné větné stavby, vznikající tím, že se uprostřed věty mění už započatá větná konstrukce, např.

Kdo v zlaté struny zahrát zná,

jej ctěte víc než sebe.

(vazba je zvláštní, „správně“ by mělo být „ten by měl být ctěn...“, a ne 4. pád – jej)

Inverze = neobvyklý slovní pořádek; přišel on, černý přiběhl kůň

Plurál majestaticus (majestátní plurál) = mluva v 1. osobě množného čísla namísto 1. osoby jednotného čísla; dochází tak ke zdůraznění 1. osoby, používali panovníci; např. My, král uherský a český, rozhodujeme takto.

Autorský plurál = tzv. plurál skromnosti; forma je stejná jako u majestátního pl., ale dochází zde naopak k zeslabení 1. osoby; je doporučen pro odborné texty; např. A tím přecházíme k dalšímu bodu výkladu.

Historický prézens – užití přítomného času ve významu času minulého, např.

„Císař Karel IV. dává stavět Nové Město pražské.“

„Tak si jdu včera po ulici, a co nevidím...“

Stylistické figury

Figury = výrazové prostředky, užívající odchylek od běžného sdělného jazyka; konfigurace slov, které se dají popsat, charakterizovat a častěji se opakují, takže je můžeme považovat za ustálený jazykový prostředek.

Na rozdíl od tropů **nedochází ke změně významu**, k přenášení významů slov.

Figury lze dělit různě, pro přehlednost zvolme třeba hrabákovské dělení na 1. Figury syntaktické, 2. Figury vzniklé hromaděním, 3. Řečnické figury. Pro kategorie 1 a 2 platí, že se dají definovat svým tvarem, podobou. Řečnické figury ne, zde je základním znakem vztah k adresátovi.

1. Figury syntaktické

Asyndeton = vynechání spojek; obvykle je vynechána spojka „a“ před posledním členem výčtu

A byla cesta úžinou, přes vody, luka, bažinou.

Polysyndeton = opak asyndeta; nadbytek spojek (a, i)

Je tráva vysoká a laskavá a vlahá.

Parenteze = samostatný slovní výraz či věta, vložený do věty nebo souvětí; je do ní syntakticky nezačleněn, ale věty se týká, buď po stránce formální (poznámka ke zvolené formulaci) nebo významové (zpřesnění). Výraz je oddělen od zbytku textu zpravidla pomlčkami.

By láska tvá tě šťastnou učinila,

by vášeň – **vášeň je-li to** – tě nikdy nezlomila.

V třetím roce jeho vlády se plán – **zvolíme-li tento termín** – začne vymykat z rukou.

Hendiadys = souřadnou formou se spojí dvě slova, která dávají dohromady jeden celek, jeden specifický význam; někdy jde o souřadné spojení představ, z nichž jedna je významově podřadná (přídavné jméno, které významově upřesňuje podstatné jméno);

např.

Zasypali ho věnci a kvítím (místo květinovými věnci).

Horník z Beskyd a hor (místo z beskydských hor).

Často ustálená spojení, např. prach a popel; podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, dnes a denně.

Na rozdíl od podobné tautologie (viz později) se *nejedná* o spojení dvou *synonymních* výrazů.

Zeugma = spřežení vazeb; užití jen jedné syntaktické vazby u souřadně spojených členů, z nichž každý vyžaduje odlišnou vazbu

Řídíme se a učíme se z jeho příkladu. („správně“: řídíme se jeho příkladem a učíme se z jeho příkladu)

Obsloužíme a poradíme vám k vaší spokojenosti. („správně“: obsloužíme vás a poradíme vám k vaší spokojenosti)

Elipsa = vynechání méně důležitých, z kontextu snadno doplnitelných slov (např. slovesa být)

Svátky za dveřmi. (svátky jsou za dveřmi)

Tělo jeho – skála na skále ležící. (tělo jeho je/vypadá jako skála...)

2. Figury vzniklé hromaděním

a) Figury zakládající se na hromaděním hlásek; vznikají tím, že se výběr slov řídí eufonickými hledisky

Zvukosled = záměrná zvuková organizace textu, aby se docílilo opakování nějaké hlásky či skupiny hlásek

A na topole podle skal

zelený mužík zatleskal. (opakování „l“ navozuje dojem tleskání)

Mohou se vyskytovat zvláštní případy zvukosledu, např.

onomatopie = zvukomalba, napodobení nějakého reálného zvuku jazykovými prostředky

- např. citoslovce (bum, ťuk, kvok), slovesa (brnkat), substantiva (kukačka)